

Sygn. akt **II AKa 135/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Żelazowski
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus SA Stanisław Stankiewicz (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Kaczmarek

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Iwony Wilk

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r.

sprawy **M. R. (1)**

oskarżonego z art. 300 § 2 k.k. w zb. z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K 28/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu M. R. (1) w punkcie I uzupełnia o przepisy art. 21 § 2 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., zaś jako podstawę prawną wymierzonej oskarżonemu kary przyjmuje art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. S. (1) - Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, a także kwotę 188,90 (sto osiemdziesiąt osiem i 90/100) złotych, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym;

IV. zasądza od oskarżonego M. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, a w tym wymierza mu opłatę w kwocie 400 (czteryście) złotych za drugą instancję.

SSA Bogumiła Metecka-Draus SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Stankiewicz

Sygn. akt **II AKa 135/17**

UZASADNIENIE

M. R. (1) został oskarżony o to, że: w okresie do 28 marca 2011 r. do końca maja 2011 r. w B. i innych miejscowościach w krótkich odstępach czasu

w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej wiedząc, że S. D. pełni funkcję Prezesa Zarządu PPHU (...) Sp. z o.o. i jest osobą uprawnioną na podstawie ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi PPHU (...) Sp. z o.o. działając z nim wspólnie i w porozumieniu w sytuacji grożącej spółce niewypłacalności, a także w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych będących podstawą do wszczęcia postępowań egzekucyjnych przeciwko dłużnikowi PPHU (...) Sp. z o.o. o sygn. Km 1529/11, 1997/11, 861/12, 868/12, 869/12, 870/12, 872/12, 875/12, , 932/12, 1244/12, 1245/12, 1850/12, 1895/12, 1896/12, 1897/12, 862/13 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wlkp. R. K., Km 2251/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w G. M. O. (1), Km 3415/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie R. W. oraz udaremnienia wykonania nakazu zapłaty z dnia 14.12.2011 r. Sądu Rejonowego Poznań- Stare Miasto

w Poznaniu w sprawie IX GNc 9927/11/2 uszczuplił zaspokojenie wielu wierzycieli PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z Prezesem Zarządu PPHU (...) sp. z o.o. zbył majątek ruchomy spółki zagrożony zajęciem

w postaci samochodu ciężarowego marki R. (...) nr rej. (...), R. (...) nr rej. (...), przyczepy ciężarowej S. AG (...) -A nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki I. (...) nr rej. (...), naczepy ciężarowej K. model (...) nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki O. (...) nr rej. (...), samochodu osobowego marki D. (...) nr rej. (...) oraz elektronarzędzi, narzędzi i drobnego sprzętu budowlanego

w nieustalonej ilości, w tym urządzenia do przecisków wraz ze sprężarką, zabierając

w celu przywłaszczenia pieniądze pochodzące ze sprzedaży w kwocie co najmniej 49937,10 zł a także wspólnie i w porozumieniu prezesem zarządu PPHU (...) sp. z o.o. ukrył usuwając z miejsca dotychczasowego przechowywania majątek spółki zagrożony zajęciem w postaci samochodu marki R. (...) nr rej. (...), ciągnika rolniczego (...) nr rej. (...), samochodu osobowego marki T. (...) nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...), sprzętu budowlanego w postaci jednostki napędowej hydrocrack z silnikiem H. i oprzyrządowaniem wraz z urządzeniem do krackingu statycznego z oprzyrządowaniem , minikoparkę marki Y. (...), koparko-ładowarki marki V. (...) czym działała na szkodę wielu wierzycieli spółki tj. (...) Sp. z o.o., (...) Bank (...) S.A. w miejsce którego następnie wstąpiła M. i W. D., (...) S.A., A. S., (...) Sp. z o.o., Fundacji Ochrony (...), Wytwórni (...) Sp. z o.o., M. N., (...) Sp. z o.o., Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) sp. z.o.o, (...) Sp. z o.o., L. J., E. S. (2), R. T., (...) (...)Sp. j., A. M. (1), (...) Sp. z o.o., (...) S.A., W. G., (...) Sp. z.o.o, Ł. A., P. B., (...) S.A., (...) S.A. Zakład (...), (...) Sp. z o.o. Hurtowni (...) Sp. z o.o. , HURT (...) Sp. z o.o., Hotel (...) S.c., (...) i Wykonawstwo, (...) Sp. z o.o. , (...) S.A., (...) Bank (...) S.A., (...), (...), (...) S.A, pracowników PPHU (...) Sp. z o.o. tj. S. S. (2), M. D. (1), D. L., J. O., S. C. (1), K. A., D. T., P. K., I. S., M. S. (1), A. F., J. F. (1), Z. B., M. R. (2), K. K., S. K., K. F., M. S. (2), J. D., A. W., M. D. (2), Z. C., D. K., na rzecz których świadczenia przekazał Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

w Z., po czym działając samodzielnie zabrał w celu przywłaszczenia składniki majątku PPHU (...) w postaci samochodu marki R. (...) nr rej. (...), ciągnika rolniczego (...) nr rej. (...), samochodu osobowego marki T. (...) nr rej. (...) zbywając je innym osobom za kwotę łączną 94 587 zł oraz składnik majątkowe użytkowane przez PPHU (...) Sp. z o.o. w postaci koparki kołowej ATLAS typ (...) numer fabryczny (...) rok produkcji 2001 wartości 129 150 zł stanowiącej przedmiot umowy leasingu operacyjnego nr (...) na szkodę (...) S.A. we W. i koparki kołowej D. D. (...) rok prod. 2008 wartości 328 215 zł stanowiącej przedmiot umowy leasingu operacyjnego nr (...) zawartej z (...) S.A. -, przy czym łączna wartość zabranych w celu przywłaszczenia rzeczy stanowiła mienie znacznej wartości w kwocie 601 889, 10 zł przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie

z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie XIVK 888/02 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego

w Szczecinie z dnia 23 października 2003 r. w sprawie VI K 195/02 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278§1 kk na karę jednostkową 10 miesięcy pozbawienia wolności, objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie wydanym

w sprawie XIV K 541/03 na podstawie którego wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności którą to odbywał w okresach od 09 września 2002 r. do 27 listopada 2002 r., od 31 stycznia 2006 r. do 23 lutego 2007 r., od 23 lutego 2007 r. do 11 grudnia 2007 r. oraz od 05 stycznia 2008 r. do 09 maja 2008 r.,

tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k. w zb. z art. 300 § 3 w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

S. D. został oskarżony o to, że:

II. w okresie od 28 marca 2011 r. do końca maja 2011 r. w B. i innych miejscowościach w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej będąc Prezesem Zarządu PPHU (...) Sp. z o. o. i osobą uprawnioną na podstawie ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi PPHU (...) Sp. z o. o. działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1)

w sytuacji grożącej spółce niewypłacalności, a także w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych będących podstawą wszczęcia postępowań egzekucyjnych przeciwko dłużnikowi PPHU (...) Sp. z o. o. o sygn. Km 1529/11, 861/12, 868/12, 869/12, 870/12, 872/12, 875/12, 932/12, 1850/12, 1895/12, 1896/12, 1897/12, 862/13 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wlkp. R. K., Km 3415/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie R. W. oraz udaremnienia wykonania nakazu zapłaty z dnia 14.12.2011 r. Sądu Rejonowego Poznań- Stare Miasto w P. w sprawie IX GNc 9927/11/2 uszczuplił zaspokojenie wielu wierzycieli PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1) zbył majątek ruchomy spółki zagrożony zajęciem w postaci samochodu ciężarowego marki R. (...) nr rej. (...), R. (...) nr rej. (...), przyczepy ciężarowej S. AG (...) -A nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki I. (...) nr rej. (...), naczepy ciężarowej K. model (...) nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki O. (...) nr rej. (...), samochodu osobowego marki D. (...) nr rej. (...) oraz elektronarzędzi, narzędzi i drobnego sprzętu budowlanego w nieustalonej ilości, w tym urządzenia do przecisków wraz ze sprzężarką, zabierając w celu przywłaszczenia pieniądze pochodzące ze sprzedaży

w kwocie co najmniej 49937,10 zł a także wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1) ukrył usuwając z miejsca dotychczasowego przechowywania majątek spółki zagrożony zajęciem w postaci samochodu marki R. (...) nr rej. (...), ciągnika rolniczego (...) nr rej. (...), samochodu osobowego marki T. (...) nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...), sprzętu budowlanego w postaci jednostki napędowej hydrocrack z silnikiem H. i oprzyrządowaniem wraz z urządzeniem do krackingu statycznego z oprzyrządowaniem, minikoparkę marki Y. (...), koparko-ładowarki marki V. czym działał na szkodę wielu wierzycieli spółki tj. (...) Sp. z o.o., (...) Bank (...) S.A. w miejsce którego następnie wstąpiła M. i W. D., (...) S.A., A. S., (...) Sp. z o.o., Fundacji Ochrony (...), Wytwórni (...) Sp. z o.o., M. N., (...) Sp. z o.o., Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., L. J., E. S. (2), R. T., (...) Trzebińscy Sp. j., A. M. (1), (...) Sp. z o.o., (...) S.A., W. G., (...) Sp. z o.o., Ł. A., P. B., (...) S.A., (...) S.A. Zakład (...), (...) Sp. z o.o. Hurtowni (...) Sp. z o.o., HURT (...) Sp. z o.o., Hotel (...)c, (...) i Wykonawstwo, (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) Bank (...) S.A., (...), (...), (...) S.A., pracowników PPHU (...) Sp. z o.o. tj. S. S. (2), M. D. (1), D. L., J. O., S. C. (2), K. A., D. T., P. K., I. S., M. S. (1), A. F., J. F. (2), Z. B., M. R. (2), K. K., S. K., K. F., M. S. (2), J. D., A. W., M. D. (2), Z. C., D. K., na rzecz których świadczenia przekazał Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

w Z.,

tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k. w zb. z art. 300 § 3 w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w wyroku z dnia 20 kwietnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 28/16, orzekł:

I. oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego tego, że w okresie do 28 marca 2011 r. do końca maja 2011 r. w B. i innych miejscowościach, działając

w krótkich odstępach czasu i z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wiedząc, że S. D. pełni funkcję Prezesa Zarządu PPHU (...) Sp. z o. o. i jest osobą uprawnioną na podstawie ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi PPHU (...) Sp. z o.o., działając z nim wspólnie i w porozumieniu w sytuacji grożącej spółce niewypłacalności, a także

w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych będących podstawą do wszczęcia postępowań egzekucyjnych przeciwko dłużnikowi PPHU (...) Sp. z o.o. o sygn. Km 1529/11, 1710/11, 1928/11, 1997/11, 229/12, 861/12, 868/12, 869/12, 870/12, 872/12, 873/12, 875/12, 930/12, 932/12, 979/12, 927/12, 1154/12, 1155/12, 1244/12, 1245/12, 1776/12,

1850/12, 1895/12, 1896/12, 1999/12, 2347/12, 130/2013, 400/2013, 653/2013, 602/2013, 862/2013 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w G. R. K., Km 1707/11, (...), (...) i (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wlkp. M. O. (1), Km 3415/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w S. R. W., KM 3849/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. O. (2), Km 100/11 Komornika Sądowego Ł. N. oraz udaremnienia wykonania nakazu zapłaty z dnia 14.12.2011 r. Sądu Rejonowego Poznań- Stare Miasto w P. w sprawie IX GNC 9927/11/2 uszczuplił zaspokojenie wielu wierzycieli PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z Prezesem Zarządu PPHU (...) sp. z o.o. S. D. zbył majątek ruchomy spółki zagrożony zajęciem w postaci samochodu ciężarowego marki R. (...) nr rej. (...), R. (...) nr rej. (...), przyczepy ciężarowej S. AG (...) -A nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki I. (...) nr rej. (...), naczepy ciężarowej K. model (...) nr rej. (...), urządzenia do przecisków wraz ze sprężarką, uszczuplając majątek spółki i zaspokojenie wierzycieli o pieniądze pochodzące ze sprzedaży w kwocie co najmniej 49.737,10 zł a także wspólnie i w porozumieniu prezesem zarządu PPHU (...) sp. z o.o. S. D. ukrył usuwając z miejsca dotychczasowego przechowywania majątek spółki zagrożony zajęciem w postaci samochodu marki R. (...) nr rej. (...), ciągnika rolniczego (...) nr rej. (...), samochodu osobowego marki T. (...) nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...), sprzętu budowlanego w postaci jednostki napędowej hydrocrack z silnikiem H. i oprzyrządowaniem wraz z urządzeniem do krackingu statycznego z oprzyrządowaniem, minikoparkę marki Y. (...), koparko-ładowarki marki V. (...) czym działał na szkodę wielu wierzycieli spółki tj. (...) Prefabet K. Sp. zo.o., (...) Bank (...) S.A. w miejsce którego następnie wstąpiła M. i W. D., (...) S.A., A. S., (...) Sp. z o.o., Fundacji Ochrony (...), Wytwórni (...) Sp. z o.o., M. N., (...) Sp. z o.o., Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., L. J., E. S. (2), R. T., (...) Trzebińscy Sp. j., A. M. (1), (...) Sp. z o.o., (...) S.A., W. G., (...) Sp. z o.o., Ł. A., P. B., (...) S.A., (...) S.A. Zakład (...), (...) Sp. z o.o. Hurtowni (...) Sp. z o.o., HURT (...) Sp. z o.o., Hotel (...) S.c., (...) i Wykonawstwo, (...) Sp. z o.o., (...) Bank (...) S.A., (...), (...), (...) S.A, pracowników PPHU (...) Sp. z o.o. tj. S. S. (2), M. D. (1), D. L., J. O., S. C. (1), K. A., D. T., P. K., I. S., M. S. (1), A. F., J. F. (1), Z. B., M. R. (2), K. K., S. K., K. F., M. S. (2), J. D., A. W., M. D. (2), Z. C., D. K., na rzecz których świadczenia przekazał Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w Z., nadto działając samodzielnie zabrał składniki majątku PPHU (...) również zagrożone zajęciem i uszczuplając w ten sposób majątek spółki, udaremniając zaspokojenie wielu wierzycieli a to w postaci samochodu marki R. (...) nr rej. (...), ciągnika rolniczego (...) nr rej. (...), samochodu osobowego marki T. (...) nr rej. (...) zbywając je innym osobom za kwotę łączną 94. 587 zł oraz składniki majątkowe użytkowane przez PPHU (...). zo.o. w postaci koparki kołowej ATLAS typ (...) numer fabryczny (...) rok produkcji 2001 wartości 129.150 zł stanowiącej przedmiot umowy leasingu operacyjnego nr (...) na szkodę (...) S.A. we W. i koparki kołowej D. D. (...) rok prod. 2008 wartości 328.215 zł stanowiącej przedmiot umowy leasingu operacyjnego nr (...) zawartej z (...) S.A., przy czym łączna wartość zabranych z majątku spółki ww. przedmiotów stanowiła mienie o wartości w kwocie 601.689,10 zł, przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie XIVK 888/02 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 23 października 2003 r. w sprawie VI K 195/02 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. na karę jednostkową 10 miesięcy pozbawienia wolności, objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie wydanym w sprawie XIV K 541/03 na podstawie którego wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności którą to odbywał w okresach od 09 września 2002 r. do 27 listopada 2002 r., od 31 stycznia 2006 r. do 23 lutego 2007 r., od 23 lutego 2007 r. do 11 grudnia 2007 r. oraz od 05 stycznia 2008 r. do 09 maja 2008 r., tj. czynu z art. 300 § 2 k.k. w zb. z art. 300 § 3 w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego S. D. uznał za winnego tego, że w okresie od 28 marca 2011 r. do końca maja 2011 r. w B. i innych miejscowościach działając

w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc Prezesem Zarządu PPHU (...) Sp. z o. o.

i osobą uprawnioną na podstawie ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi PPHU (...) Sp. z o. o. działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1)

w sytuacji grożącej spółce niewypłacalności, a także w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych będących podstawą wszczęcia postępowań egzekucyjnych przeciwko dłużnikowi PPHU (...) Sp. z o.o. o sygn. Km 1529/11, 1710/11, 1928/11, 1997/11, 229/12, 861/12, 868/12, 869/12, 870/12, 872/12, 873/12, 875/12, 930/12, 932/12, 979/12, 927/12, 1154/12, 1155/12, 1244/12, 1245/12, 1776/12, 1850/12, 1895/12, 1896/12, 1999/12, 2347/12, 130/2013, 400/2013, 653/2013, 602/2013, 862/2013 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wlkp. R. K., Km 1707/11, (...), (...) i (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wlkp. M. O. (1), Km 3415/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie R. W., KM 3849/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w S. M. O. (2), Km 100/11 Komornika Sądowego Ł. N. oraz udaremnienia wykonania nakazu zapłaty z dnia 14.12.2011 r. Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. w sprawie IXGNc (...) uszczuplił zaspokojenie wielu wierzycieli PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1) zbył majątek ruchomy spółki zagrożony zajęciem w postaci samochodu ciężarowego marki R. (...) nr rej. (...), R. (...) nr rej. (...), przyczepy ciężarowej S. AG (...) -A nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki I. (...) nr rej. (...), naczepy ciężarowej K. model (...) nr rej. (...), urządzenia do przecisków wraz ze sprężarką, uszczuplając majątek spółki i zaspokojenie wierzycieli o pieniądze pochodzące ze sprzedaży w kwocie co najmniej 49.737,10 zł a także wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1) ukrył usuwając z miejsca dotychczasowego przechowywania majątek spółki zagrożony zajęciem w postaci samochodu marki R. (...) nr rej. (...), ciągnika rolniczego (...) nr rej. (...), samochodu osobowego marki T. (...) nr rej. (...), samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...), sprzętu budowlanego w postaci jednostki napędowej hydrocrack

z silnikiem H. i oprzyrządowaniem wraz z urządzeniem do krackingu statycznego z oprzyrządowaniem, minikoparkę marki Y. (...), koparko-ładowarki marki V. czym działał na szkodę wielu wierzycieli spółki tj. (...) Sp. z o.o., (...) Bank (...) S.A. w miejsce którego następnie wstąpiła M.

i W. D., (...) S.A., A. S., (...) Sp. z o.o., Fundacji Ochrony (...), Wytwórni (...) Sp. z o.o., M. N., (...) Sp. z o.o., Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., L. J., E. S. (2), R. T., (...) Trzebińscy Sp. j., A. M. (1), (...) Sp. z o.o., (...) S.A., W. G., (...) Sp. z o.o., Ł. A., P. B., (...) S.A., (...) S.A. Zakład (...), (...) Sp. z o.o. Hurtowni (...) Sp. z o.o., HURT (...) Sp. z o.o., Hotel (...) S.c., (...) i Wykonawstwo, (...) Sp. z o.o., (...) Bank (...) S.A., (...), (...), (...) S.A., pracowników PPHU (...) Sp. z o.o. tj. S. S. (2), M. D. (1), D. L., J. O., S. C. (2), K. A., D. T., P. K., I. S., M. S. (1), A. F., J. F. (2), Z. B., M. R. (2), K. K., S. K., K. F., M. S. (2), J. D., A. W., M. D. (2), Z. C., D. K., na rzecz których świadczenia przekazał Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w Z., tj. czynu z art. 300 § 2 k.k. w zb. z art. 300 § 3 w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego M. R. (1) nawiązki w kwotach po 15.000 zł na rzecz pokrzywdzonych: R. T., (...) Funduszu (...) z siedzibą we W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., M. N., Ł. A. i A. M. (1), oraz na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) S.A. (...) Oddział (...), Gazownia (...) w S., kwoty 2.000 zł,

IV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego S. D. nawiązki w kwotach po 6.000 zł na rzecz pokrzywdzonych: R. T., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., M. N., Ł. A. i A. M. (1), oraz na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) S.A. (...) Oddział (...), Gazownia (...) w S., kwoty 1.000 zł.

W tymże wyroku orzeczono także o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu, wydatkach na rzecz oskarżyciela posiłkowego oraz zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: Prokurator Okręgowy w Gorzowie Wlkp. oraz obrońca oskarżonego M. R. (1).

Prokurator zaskarżył wyrok w całości wobec M. R. (1)-na jego niekorzyść-i na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił obrazę prawa materialnego, a mianowicie:

„- art. 278 par. 1 k.k. w zw. z art. 294 par. 1 kk poprzez jego wyeliminowanie

z kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego M. R. (1) i uznanie przez Sąd, że zbycie przez oskarżonego składników przedmiotów umów leasingowych, a także pojazdów, które M. R. (1) wcześniej wspólnie i w porozumieniu z prezesem zarządu PPHU (...) Sp. z o.o. ukrył, wyczerpuje znamiona czynu z art. 300 par. 2 k.k.,

- art. 21 par. 2 k.k. poprzez jego wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. R. (1) w sytuacji kiedy Sąd pozostawił w opisie czynu, że oskarżony wiedział, iż S. D. pełni funkcje prezesa zarządu PPHU (...) sp. z o.o. i z nim współdziałał, czyli miał świadomość, że współdziała ze sprawcą posiadającym cechę wymaganą przez ustawę, tj., że jest dłużnikiem.

Stawiając powyższe zarzuty prokurator wniósł o „zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez ujęcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. R. (1) działanie w ramach art. 21 par. 2 k.k. a także, iż jego zachowanie oskarżonego wypełniło również znamiona czynu z art. 278 par. 1 k.k. w zw. z art. 294 par. 1 k.k.”

Obrońca M. R. (1) zaskarżył powyższy wyrok w stosunku do tego oskarżonego w całości i zarzucił:

„1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 308 k.k. w zw. z art. 300 § 1, 2 i 3 k.k. przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że osoba reprezentująca wspólnika spółki jest „osobą zajmującą się sprawami majątkowymi” takiej spółki

w rozumieniu art. 308 k.k., podczas gdy z uwagi na subsydiarny charakter prawa karnego gospodarczego w stosunku do prawa cywilnego należałoby uznać, że wspólnik spółki jest wykluczony z kręgu podmiotów określonych w art. 308 k.k.

w zw. z art. 300 § 1, 2 i 3 k.k.,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżony M. R. (1) faktycznie zajmował się sprawami majątkowymi spółki (...) sp. z o.o. i kierował działaniami S. D., podczas gdy oskarżony M. R. (1) jedynie reprezentował wspólnika spółki i służył S. D. swoją wiedzą

i doświadczeniem, co mogło mieć wpływ na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu czyny,

3) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia polegającą na sprzecznym ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania uznaniu za wiarygodne zeznań świadka A. Ś. dotyczących kierowniczej roli oskarżonego M. R. (1)

w spółce i podrzędnej roli S. D., mimo że świadek A. Ś. była partnerką S. D., a jej zeznania pozostają sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego M. R. (1),

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na uznaniu, że po stronie oskarżonego M. R. (1) wystąpił zamiar bezpośredni udaremnienia wykonania orzeczeń sądu lub innych organów państwowych, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie wykazuje, że oskarżony działał w takim celu, a ponadto oskarżony nie miał wiedzy co do tego, czy majątek jest zajęty lub zagrożony zajęciem, co mogło mieć wpływ na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za popełnienie czynu z art 300 § 2 k.k.”

Stawiając powyższe zarzuty obrońca M. R. (1) wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.” oraz zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się zasadna i dlatego doprowadziła do postulowanej przez oskarżyciela publicznego zmiany, w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. R. (1). Natomiast skarga odwoławcza obrońcy tegoż oskarżonego była generalnie chybiona.

Sprawa przedmiotowa niewątpliwie należała do trudnych i złożonych tak w płaszczyźnie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w ślad za tym dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych oraz (jak się okazało) w

plaszczynie oceny prawnej przypisanych oskarżonym działaniom. Sąd Okręgowy przeprowadził ponowne postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy (korzystając z uprawnienia, jakie dawał mu przepis art. 442 § 2 k.p.k.), następnie poddał je trafnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski co do winy S. D. oraz w większości trafne co do osoby oskarżonego M. R. (1), w zakresie przypisanych im przestępstw, prawidłowo realizując poprzednie zalecenia sądu odwoławczego (art. 442 § 3 k.p.k.), związane generalnie z orzekaniem środków kompensacyjnych (art. 46 k.k.). Sąd ten wprawdzie nie uniknął pewnych, wskazanych w dalszej części niniejszych rozważań uchybień (nota bene słusznie wychwyconych przez prokuratora), a związanych z oceną prawną popełnionych przez M. R. (1) przestępstw, jednakże nie miały one takiej rangi, by generalnie podważały istotę rozstrzygnięcia wyrażonego zaskarżonym wyrokiem. Przed omówieniem tych zmian, konieczne jest jednak odniesienie się do najdalej idących zarzutów i wniosków skargi odwoławczej obrońcy, kwestionujących w ogóle zasadność przypisania jakiegokolwiek winy w/w oskarżonemu.

W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że omawiana apelacja została niewłaściwie skonstruowana. Jej autor, nie bacząc na samoistność zarzutu obrazy prawa materialnego i jakby nie ufając jego skuteczności, w zakresie kwestionowanej wykładni przepisów art. 308 k.k. w zw. z art. 300 § 1, 2 i 3 k.k., podniósł nadto zarzuty określone w art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., tj. obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Tymczasem z punktu widzenia kontroli odwoławczej istotne jest rozróżnianie pierwotnych źródeł uchybienia i jego następstw. Wypada zatem po raz kolejny przypomnieć, że obraza prawa materialnego ma miejsce tylko wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego (vide np. postanowienia SN: z 09.01.2002 r., V KKN 319/99, LEX nr 53010; z 02.12.2008 r., III KK 230/08, LEX nr 491425; z 26.10.2016 r., II KK 272/16, LEX nr 2139245; z 08.05.2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025). Z obrazą prawa karnego materialnego mamy do czynienia w szczególności wówczas, gdy dokonano jego błędnej wykładni, co finalnie doprowadziło do uznania, że doszło do wyczerpania znamion innego czynu zabronionego niż tego, którego znamiona w istocie zostały wyczerpane (por. np. postanowienie SN z 20.11.2008 r., V KK 158/08, OSNwSK 2008/1/2340). Natomiast nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę (zob. np. wyroki SN: z 23.07.1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974/12/223; z 02.08.1978 r., I KR 155/78, OSNPG 1979/3/52). W takich wypadkach podstawą odwoławczą powinien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (a nie obrazy prawa materialnego), albo obrazy prawa procesowego, jeżeli wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ocen sądu (por. np. postanowienia SN: z 09.01.2002 r., V KKN 319/99, LEX nr 53010; z 06.02.2007 r., III KK 407/06, LEX nr 467593; z 15.02.2007 r., IV KK 234/06, LEX nr 445859). Słusznie w związku z tym wskazuje się, że nie należy stawiać zarzutu obrazy prawa materialnego, gdy kwestionowana jest kwalifikacja prawna czynu pod kątem strony podmiotowej przestępstwa, jeżeli wiąże się ona z ustaleniami faktycznymi. Podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego w związku z kwestionowaniem zamiaru przypisanego oskarżonemu (tak, jak to czyni obrońca oskarżonego M. R. (1)) jest po prostu niezasadne, gdyż zamiar sprawcy jest właśnie elementem faktycznym, oznacza zjawisko ze sfery rzeczywistości, a nie z dziedziny ocen czy wartości, a więc ustalenie zamiaru jest kwestią ustaleń faktycznych i ewentualnego błędu sądu w tym właśnie zakresie, a nie naruszenia prawa materialnego (zob. np. postanowienia SN: z 29.03.2007 r., IV KK 32/07, LEX nr 475359; z 20.11.2008 r., V KK 158/08, OSNwSK 2008/2340; z 03.10.2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083). W świetle powyższego, w takim układzie procesowym, podniesiony w apelacji obrońcy M. R. (1) zarzut obrazy prawa materialnego, ma charakter zarzutu alternatywnego, a więc będzie stanowił przedmiot oceny wówczas, gdy zostaną zaaprobowane ustalenia faktyczne (por. postanowienie SN z 19.10.2016 r., V KK 239/16, LEX nr 2148667).

Analiza materiału aktowego niniejszej sprawy wskazuje, że nie doszło do zarzucanej w omawianym środku odwoławczym obrazy przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. (zarzut nr 3). Generalnie po raz kolejny wypada także przypomnieć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli tylko: 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównego całokształtu okoliczności sprawy, 2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, 3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto motywety zostały wyczerpująco i logicznie przedstawione w uzasadnieniu wyroku (por. np. wyroki SN z: 04.07.1995 r., II KRN 72/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/6; 22.02.1996 r., II KRN 199/95, Prok. i Pr. 1996/10/10; 03.09.1998 r., V KKN 104/98,

Prok. i Pr. 1999/2/6; postanowienia SN z: 01.09.2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010/1/1653; 18.12.2012 r., III KK 298/12, LEX nr 1232292; 28.04.2015 r., II KK 89/15, LEX nr 1682543). Tymczasem obrońca M. R. (1) racjonalnie nie wykazał, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został w zaskarżonym wyroku dotrzymany. Z kolei okoliczność, że w niniejszej sprawie oceniono poszczególne dowody pod kątem ich wiarygodności nie w taki sposób, jak zyczyłby sobie tego autor omawianej apelacji, wcale jeszcze nie oznacza, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguł wyrażonych w art. 7 k.p.k. Naturalnie odmienna ocena dowodów, zaproponowana w apelacji - korzystna dla oskarżonego M. R. (1) - jest prawem obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by ocena dokonana w zaskarżonym wyroku charakteryzowała się zupełną dowolnością.

W szczególności zaś nie sposób podzielić argumentacji, że zeznania świadka A. Ś., dotyczące kierowniczej roli oskarżonego M. R. (1) w spółce i podrzędnej roli oskarżonego S. D. „(...) należałoby uznać za niewiarygodne” (jak tego domaga się obrońca), tylko dlatego, że „(...) świadek A. Ś. była partnerką S. D., a jej zeznania pozostają sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego M. R. (1)”. Oceniając depozycje tego świadka Sąd Okręgowy trafnie uznał, że są one logiczne, spójne i konsekwentne, a nadto korespondują z pozostałymi dowodami. Jednocześnie nie uszła uwadze tegoż Sądu okoliczność, iż w/w świadek nie jest już w związku z w/w oskarżonym, ani nie pozostaje też z oskarżonymi w konflikcie i stąd nie sposób uznać, by miała ona bezpodstawnie obciążać i pomawiać któregoś z oskarżonych (str. 64-65). Warto przypomnieć, że to A. Ś. poznała oskarżonych wiedząc, że S. D. nie miał wówczas żadnego zajęcia, zaś M. R. (1) poszukuje pracownika. Nadto zasadnicze ustalenia faktyczne stanowiące „(...) o kierowniczej roli oskarżonego M. R. (1) w sprawach spółki i podrzędnej roli S. D.”, wbrew odmiennym tezom części motywacyjnej apelacji (str. 4), wynikały nie tylko i wyłącznie z zeznań A. Ś., ale i wyjaśnień S. D., a także częściowo z wyjaśnień samego oskarżonego M. R. (1) (str. 30 uzasadnienia SO). W tej sytuacji przyznanie przez Sąd I instancji waloru wiarygodności relacjom A. Ś., w najmniejszym stopniu nie pozwala na stawianie zarzutu obrazy przepisów postępowania, jest bowiem realizacją prawa do swobodnej oceny dowodów, przewidzianego w art. 7 k.p.k.

Zupełnie niezasadne były także podniesione zarzuty (nr 2 i 4) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Argumentacja tej części omawianej apelacji obciążona jest niedomaganiem, zaś w szczególności brakiem wykazania na czym polega błąd w ustaleniach faktycznych. Zauważyć należy, iż błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać z niepełności postępowania dowodowego lub z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). W związku z tym trzeba stwierdzić, że niewątpliwie jest również to, iż powinnością skarżącego jest wskazanie, na czym polegał błąd w ustaleniach faktycznych, jeżeli taki zarzut podnosi.

Nie jest też rolą strony ustalanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia merytorycznego, gdyż to stanowi wyłączną prerogatywę sądu orzekającego. Skarżący może natomiast podważać prawidłowość ustaleń co do faktów, jeśli wykaże, że popełniono błąd przy ich rekonstrukcji w oparciu o przeprowadzone dowody. Nie powinno to jednak polegać na prezentowaniu poglądu (jak to czyni obrońca M. R. (1)), że te same dowody pozwalałyby na przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń, lecz na wykazaniu, iż przy ustalaniu faktów sąd posłużył się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym, bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego. Dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędne jest zatem wykazanie przez skarżącego nie tylko ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, w jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (por. wyroki SN z 20.02.1975r., II KR 335/74, OSNPG 1975/9/84, z 22.01.1975 r., I KR 19/74, OSNKW 1975/5/58; postanowienie SN z 09.04.2008 r., V KK 301/07, LEX nr 398555). Tego jednak w skardze odwoławczej nie wykazano, a zamiast tego zaprezentowano wyłącznie werbalną polemikę i to pozostającą w zupełnym oderwaniu od realiów przedmiotowej sprawy.

Mianowicie obrońca roztaczając w apelacji nieprawdziwą wizję oskarżonego M. R. (1), jako osoby zupełnie nieświadomej przestępczych działań podejmowanych przez S. D., w ogóle niezorientowanej w sytuacji PPHU (...) Sp. z o.o., czy wręcz skrzywdzonej zapadłym w przedmiotowej sprawie orzeczeniem Sądu Okręgowego, w sprawie w której to zgromadzony materiał dowodowy rzekomo „nie pozwala na uznanie oskarżonego za winnego przypisanych mu czynów” (str. 6), skrzątnie pomija wręcz podstawowe fakty. Warto zatem przypomnieć, że to oskarżony M. R. (1) będąc jeszcze przesłuchiwanym w charakterze podejrzanego w całości przyznał się do popełnienia zarzucanego mu

czynu i złożył wyjaśnienia, w których nie kwestionował ustaleń organów ścigania, szczegółowo opisał w nich przebieg zdarzeń oraz okoliczności swoich działań. Fakt ten nie uszedł też uwadze Sądu I instancji (str. 58-59 uzasadnienia SO). Co więcej słuchany przed prokuratorem oskarżony M. R. (1) dobrowolnie złożył nawet wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, tudzież orzeczenie obowiązku naprawienia szkody (k. 5241). Spowodowało to przesłanie do Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. aktu oskarżenia wraz z odpowiednim wnioskiem o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy w trybie art. 335 § 1 k.p.k. (k. 5407). Wkrótce po uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, oskarżony M. R. (1) zmienił zdanie i postanowił tym razem zasygnalizować, że czuje się jednak niewinny, zaś podczas bardzo długiego pobytu w areszcie śledczym spotkało go „wiele nieszczęść”. Ponieważ taka zmiana postawy procesowej nie została w żaden logiczny, racjonalny sposób umotywowana, dlatego Sąd I instancji trafnie ocenił ją jako nieudolną linię obrony, czemu rzeczowo dał wyraz w obszernych pisemnych motywach wyroku (str. 59 uzasadnienia SO). Przy czym krytyczna ocena tej części wyjaśnień M. R. (1), w której odwołał on swoje wcześniejsze depozycje i przyznanie się oraz zakwestionował ustalenia organów ścigania była tak przytłaczająca, że nie dziwi fakt, iż obrońca nie zawarł w swej apelacji jakiegokolwiek – w tym aspekcie – polemiki, czy zastrzeżeń.

Wbrew sugestiom skarżącego Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż przestępczymi działaniami kierował de facto oskarżony M. R. (1). Od samego początku wspólnego działania oskarżonych niewątpliwie to M. R. (1) był osobą, która podejmowała decyzje, zaś oskarżony S. D. realizował jedynie jego „pomysły”, wykonywał jego polecenia, a z tego tytułu otrzymywał wynagrodzenie w kwocie ok. 1.500 zł miesięcznie (str. 30 uzasadnienia wyroku SO). Słusznie również Sąd I instancji zwrócił uwagę, iż oskarżony M. R. (1) podejmując działania w przedmiotowej sprawie potrzebował osoby, którą powoła na Prezesa Zarządu spółki, osoby, która będzie wykonywała wszystkie jego polecenia i jednocześnie - jako Prezes Zarządu spółki – będzie odpowiadała wobec spółki i jej wierzycieli za podjęte działania (art. 299 k.s.h.). Taką osobą okazał się oskarżony S. D., który ze względu na młody wiek, brak odpowiedniego wykształcenia i doświadczenia, odgrywał marginalne znaczenie w spółce. I tak S. D., pomimo tego, że formalnie był Prezesem Zarządu PPHU (...) Sp. z o.o. - nie rozmawiał z wierzycielami (chyba, że na polecenie M. R. (1)), nie rozmawiał z pracownikami, zaś polecenia pracownikom firmy wydawał M. R. (1) (str. 28 i nast., str. 55- 60 uzasadnienia wyroku SO). W tym miejscu warto przypomnieć, że w/w oskarżony M. R. (1) zapewniał pracowników PPHU (...) Sp. z o.o., że składniki majątku spółki są przez niego zbywane tylko po to, by zapewnić odpowiednie kwoty na wynagrodzenia dla pracowników. Okazało się to jednak nieprawdą (od początku planowano spieniężenie majątku spółki bez zaspokojenia wierzycieli – str. 34 uzasadnienia SO), zaś zaległe wynagrodzenia zostały wypłacone z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (str. 31). To M. R. (1) decydował także o obniżeniu ceny nieruchomości spółki, prowadził także rozmowy z wierzycielami spółki pozorując dobrą wolę spłaty zobowiązań, zapewniając nawet (nieprawdziwie) wierzycieli o wysłaniu pieniędzy tytułem spłaty należności, a następnie nie odbierając telefonów (str. 33 i 37 uzasadnienia SO). Obrońca zdaje się też nie dostrzegać, że wierzyciele spółki, którzy kontaktowali się przede wszystkim z M. R. (1), a niekiedy i S. D., byli najpierw regularnie zwozzeni co do rzekomej spłaty zobowiązań, a następnie oskarżeni spieniężyli majątek spółki PPHU (...) bez ich zaspokojenia. Odbywało się to generalnie w ten sposób, że oskarżony M. R. (1) pokazywał okolicznym mieszkańcom B. poszczególne urządzenia i sprzęt budowlany, określał ich cenę, decydował o sprzedaży i wystawiał odpowiednie faktury sprzedaży, zaś rola S. D. ograniczała się wyłącznie do podpisywania tych faktur (str. 33 i n., 39-40 uzasadnienia SO). Skoro powyższe ustalenia poczynione zostały nie tylko na podstawie bardzo obszernych, wiarygodnych i szczerých wyjaśnień S. D., częściowych wyjaśnień M. R. (1), ale także na podstawie relacji kilkudziesięciu świadków enumeratywnie wymienionych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, to niczym nie poparte twierdzenia obrońcy, wskazującego, że rzekomo „to S. D. był osobą decyzyjną”, „podejmował działania swobodnie”, zaś M. R. (1) „nigdy nie zbył żadnego składnika majątkowego, czy to samodzielnie czy w porozumieniu” są w oczywisty sposób nieprawdziwe i niepoparte jakimkolwiek dowodem nawet w uzasadnieniu skargi odwoławczej (str. 4 apelacji).

Wyłącznie polemiczna z ustaleniami Sądu I instancji, a jednocześnie zupełnie nieprzekonująca jest także argumentacja apelacji, że M. R. (1) nie działał w zamiarze bezpośrednim, albowiem „był zupełnie nieświadomy”, „nie miał wiedzy”, „nie mógł się też domyślać”, że majątek jest zajęty lub zagrożony zajęciem (str. 5 apelacji), skoro odmienne wnioski płynęły z wyjaśnień „skruszonego” współoskarżonego S. D., relacji świadków i dowodów dokumentarnych. Teza

obrońcy klóci się także z oczywistą logiką. Otóż warto zauważyć, że umowa zawarta przez D. C. z oskarżonym M. R. (1), stanowiła o sprzedaży 100 udziałów PPHU (...) Sp. z o.o. o łącznej wartości 60.000 zł za kwotę symboliczną - 1 (jeden) zł, ale kupujący te udziały M. R. (1) zobowiązał się do przejęcia wszelkich zobowiązań obciążających spółkę (str. 28 uzasadnienia SO). Sąd I instancji trafnie zauważył, że D. C. (tj. były członek Zarządu oraz (...) Sp. z o.o.) jeszcze przed dokonaniem sprzedaży tychże udziałów nakreślił oskarżonemu M. R. (1) sytuację spółki, zapoznał go z całą dokumentacją oraz bieżącymi czynnościami wykonywanymi przez organy egzekucyjne, zmierzającymi do wykonania orzeczeń, tudzież kontaktami z niektórymi wierzycielami spółki i ich żądaniami (str. 73-74 uzasadnienia SO). W świetle powyższych ustaleń nie budzi wątpliwości okoliczność, iż oskarżony M. R. (1) doskonale wiedział, że majątek spółki PPHU (...) jest zajęty lub co najmniej zagrożony zajęciem.

Wbrew odmiennym zapatrywaniom obrońcy (przedstawionym w zarzucie nr 1), trafne było stanowisko prokuratora, iż doszło do obrazy prawa materialnego, a to art. 21 § 2 k.k., poprzez jego bezzasadne wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. R. (1) w sytuacji, kiedy Sąd I instancji jednocześnie pozostawił w opisie czynu, iż oskarżony wiedział, że S. D. pełni funkcję Prezesa Zarządu PPHU (...) Sp. z o.o. i z nim współdziałał, a zatem miał świadomość, że współdziała ze sprawcą posiadającym cechę wymaganą przez ustawę, tj. art. 308 k.k. Z ustaleń Sądu I instancji wynika przecieź, iż to oskarżony M. R. (1) był pomysłodawcą i inicjatorem przestępczych działań oskarżonego S. D., któremu wydawał polecenia co do sposobu postępowania. W tym miejscu przypomnieć należy, iż przestępstwa stypizowane w art. 300 § 1 i 2 k.k. stanowią przestępstwa indywidualne, których dopuścić się może jedynie dłużnik i osoba wskazana w art. 308 k.k., tj. osoba, która na podstawie przepisu prawnego, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania, zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, fizycznej, grupy osób lub podmiotu nie mającego osobowości prawnej. W postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2001 r., Sąd Najwyższy sformułował słuszną tezę, że „za osobę zajmującą się cudzymi sprawami majątkowymi można uznać tylko tego, kogo obowiązki i uprawnienia obejmują łącznie zarówno dbałość o uchronienie powierzonego mienia przed uszczerbkiem, zniszczeniem lub zagubieniem, pogorszeniem stanu interesów majątkowych, jak i wykorzystanie tego mienia w procesie gospodarowania w taki sposób, aby zostało ono powiększone lub wzrosła jego wartość” (I KZP 7/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 55). Innymi słowy, osoba, o której mowa w art. 308 k.k., musi być również umocowana do korzystania z powierzonego mienia w celu jego efektywnego pomnażania (zob. T. Oczkowski [w:] Konarska-Wrzosek V.[red.]: Kodeks karny. Komentarz, LEX 2016). Z kolei ustalenie, czy treścią danego obowiązku jest „zajmowanie się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą” innego podmiotu, musi być dokonywane w kontekście struktury organizacyjnej i faktycznych procedur podejmowania decyzji w ramach tego podmiotu, w szczególności wówczas, gdy ma on charakter jednostki organizacyjnej (zob. wyrok SN z 30.10.2013 r., II KK 81/13, LEX nr 1434179). W doktrynie prawa handlowego jednoznacznie wskazuje się, że w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością „sprawami majątkowymi” zajmują się przede wszystkim zarząd oraz prokurenci, w określonych zaś przypadkach rada nadzorcza, komisja rewizyjna i likwidatorzy - zatem poszczególne organy spółki, które stosownie do przepisów Kodeksu spółek handlowych (dalej jako: „k.s.h.”) posiadają określone kompetencje. Z uwagi na powyższe, na gruncie prawa handlowego odpowiedzialność odszkodowawcza, niezależnie od podjętych decyzji w łonie spółki, skierowana może być tylko do członków zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej oraz likwidatorów za szkody wyrządzone spółce (art. 293 k.s.h.) oraz do spółki jako takiej, jeżeli szkoda została wyrządzona jej działaniem osobom trzecim (art. 416 k.c.). Natomiast wspólnicy są wyłączeni z zakresu takiej odpowiedzialności (por. M. Jasińska: Komentarz do wybranych przepisów kodeksu karnego, Warszawa 2015, Wyd. 2, Legalis). Jeżeli ustawodawca nie przewidział w ramach odpowiedzialności cywilnoprawnej możliwości pociągnięcia wspólników (członków zgromadzenia) do odpowiedzialności za podjęte działania, to tym bardziej nieuprawniony jest wniosek o dalej idącej odpowiedzialności karnej, gdyż klóciłoby się to bowiem z zasadą subsydiarności prawa karnego gospodarczego. W świetle powyższego rzeczywiście, co do zasady, nie można uznać wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością - członków zgromadzenia wspólników za osoby zajmujące się sprawami majątkowymi spółki, pozostające w kręgu podmiotów przestępstwa z art. 308 k.k. w zw. z art. 300 § 1 i 3 k.k. (zob. postanowienie SN z 06.03.2009 r., II KK 283/08, LEX nr 507938). Tyle tylko, że powyższy, przywołany w apelacji obrońcy judykat (str. 3 apelacji) nie oznacza konieczności ekskulpowania oskarżonego M. R. (1) w niniejszej sprawie. Rzecz bowiem w tym, że prezentowane przez Sąd Najwyższy poglądy mogą mieć i generalnie mają charakter uniwersalny, tyle tylko że wymagają zawsze rozważnej analizy w zestawieniu z okolicznościami tej sprawy, na kanwie której zostały wyartykułowane. Zatem nie

wystarczy tylko powtórzenie ich w skardze odwoławczej in extenso, względnie też jedynie samo werbalne zapewnienie o recypowaniu uwag najwyższej instancji, jeżeli skarżący nie podejmie nawet próby ich adekwatnego zaaplikowania do realiów materii danej sprawy. W przedmiotowej sprawie M. R. (1) rzeczywiście był osobą reprezentującą (...) Sp. z o.o. (tj. spółkę (...).pl sp. z o.o.). Prima facie podmiot taki nie jest osobą prowadzącą cudze sprawy majątkowe, o której mowa w art. 308 k.k., skoro w/w oskarżony nie „zajmował się sprawami majątkowymi” PPHU (...) Sp. z o.o. z mocy przepisu ustawy, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania i spoczywał na nim obowiązek podejmowania odpowiednich starań o zwiększenie substancji majątkowej spółki, a nie przysługiwało mu również uprawnienie do korzystania z powierzonego mienia spółki w celu jego efektywnego pomnażania. Tyle tylko, że obrońca ewidentnie zdaje się nie dostrzegać charakteru przepisu art. 21 § 2 k.k., który pełni konstytutywną rolę i określa podstawy odpowiedzialności ekstraneusa za sprawcze współdziałanie w popełnieniu przestępstwa indywidualnego, co trafnie wyartykułował prokurator w apelacji (a wcześniej w sporządzonym akcie oskarżenia). Mianowicie Sąd Okręgowy zasadnie ustalił, że oskarżony M. R. (1) niewątpliwie współdziałał ze S. D., pełniącym funkcję Prezesa Zarządu PPHU (...) Sp. z o.o., tj. współdziałał ze sprawcą przestępstwa indywidualnego z art. 308 k.k. Rozwiązanie przyjęte w art. 21 § 2 k.k. z 1997 r., odnosi się generalnie do wszystkich znanych Kodeksowi karnemu postaci współdziałania (zarówno niesprawczego, jak i sprawczego), poszerza krąg podmiotów, które będąc ekstraneusami mogą ponosić odpowiedzialność za przestępstwo indywidualne. Stwarza ono jednolite zasady odpowiedzialności ekstraneusa współdziałającego w popełnieniu przestępstwa indywidualnego, opierając je na znanej już od 1937 r. zasadzie związanej z wiedzą ekstraneusa dotyczącą posiadania cechy wymaganej przez ustawę przez jednego ze sprawców (zob. postanowienie SN z 20.03.1937 r., 1K 736/36, OSP 1937, poz. 446). W odniesieniu do każdej postaci współdziałania obowiązuje zatem zasada, że „współdziałający (podżegacz, pomocnik, współsprawca, sprawca kierowniczy lub wydający polecenie), który cechy znamiennej nie posiada, ponosi odpowiedzialność za przestępstwo indywidualne, jeżeli o danej okoliczności wiedział, to jest uświadamiał sobie, że współdziała z podmiotem przestępstwa indywidualnego (por. P. Kardas [w:] W. Wróbel [red.], A. Zoll [red.]: Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Komentarz, LEX 2016). W świetle powyższego, oskarżyciel publiczny słusznie podniósł w swej apelacji, iż Sąd I instancji niezasadnie wyeliminował przepis art. 21 § 2 k.k. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. R. (1). W realiach niniejszej sprawy nie budzi bowiem wątpliwości fakt, iż oskarżony R. wiedział, iż S. D. pełni funkcję Prezesa Zarządu PPHU (...) Sp. z o.o. i z nim współdziałał, a zatem wiedział, że współdziała ze sprawcą przestępstwa posiadającym cechę wymaganą przez ustawę (art. 308 k.k.), tj. z osobą, która na podstawie przepisu prawnego (art. 201 § 1 k.s.h.) zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, jaką jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Nadto słuszne okazały się również uwagi oskarżyciela publicznego, związane z podniesionym zarzutem obrazy prawa materialnego - art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., poprzez bezzasadne wyeliminowanie tych przepisów z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. R. (1) i bezpodstawne uznanie przez Sąd I instancji, iż zbycie przez w/w oskarżonego przedmiotów umów leasingowych (tj. koparki kołowej marki A. typ (...) o wartości 129.150 zł oraz koparki kołowej marki D. (...) o wartości 328.215 zł), a także zbycie przez M. R. (1) pojazdów, które w/w oskarżony wcześniej wspólnie i w porozumieniu z Prezesem Zarządu spółki PPHU (...) Sp. z o.o. ukrył, wyczerpuje „tylko” znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. Jak już wskazano powyżej, oskarżony M. R. (1) nie był członkiem Zarządu spółki PPHU (...) Sp. z o.o., a jedynie osobą reprezentującą (...) Sp. z o.o. (tj. spółkę (...).pl sp. z o.o.). Nie można zatem uznać, iż oskarżony M. R. (1) w okresie późniejszym, tj. po wyjeździe z B. i po zaprzestaniu współdziałania z oskarżonym S. D. (tj. samodzielnie), popełnił czyny z art. 300 k.k. Jak bowiem wynika to z opisu czynu, oskarżonemu przypisano m.in. ukrycie (wspólnie i w porozumieniu ze S. D.) składników majątkowych zagrożonych zajęciem, tj. pojazdu R. (...), o nr rej.: (...), ciągnika rolniczego (...), o nr rej. (...) oraz pojazdu marki T. (...), o nr rej. (...). Nadto, jak wynika z poczynionych przez Sąd I instancji prawidłowych ustaleń faktycznych, oskarżony M. R. (1) w okresie późniejszym sprzedał w/w ukryte wcześniej wspólnie z oskarżonym D. pojazdy ustalonym osobom samodzielnie, tj. poza wiedzą i świadomością S. D.. Powyższe działania oskarżonego niewątpliwie nie mieszczą się już w zakresie czynu z art. 300 k.k., a oskarżony dopuścił się ich działając samodzielnie, tj. bez współdziałania z oskarżonym S. D. - Prezesem Zarządu spółki PPHU (...) Sp. z o.o., tj. podmiotem przestępstwa indywidualnego z art. 308 k.k.

Przede wszystkim należy także zauważyć, iż oskarżonemu M. R. (1) zarzucono także sprzedaż przedmiotów użytkowanych przez PPHU (...) Sp. z o.o. na podstawie zawartych uprzednio umów leasingu operacyjnego, tj. koparki

kołowej marki A. typ (...) oraz koparki kołowej marki D. (...). Jak wynika z bezspornych ustaleń, właścicielami w/w koparek były osoby trzecie (tj. leasingodawcy: odpowiednio (...) S.A. z siedzibą we W. oraz (...) S.A.), a nie zaś w/w spółka. W doktrynie zasadnie wskazuje się, że umowa leasingu nie prowadzi do przeniesienia prawa własności rzeczy na korzystającego; zaś właścicielem rzeczy pozostaje finansujący (zob. G. Bieniek [red.]: Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I-II, LEX). Skarżący prokurator trafnie przypomina, że przedmiotem wykonawczym przestępstw na szkodę wierzycieli z art. 300 k.k. jest własne mienie dłużnika, zaś powyższe odróżnia te typy przestępstw od przestępstw przeciwko mieniu, gdzie na skutek czynu sprawcy następuje zubożenie mienia pokrzywdzonego. W przestępstwach opisanych w art. 300 k.k. naruszenie cudzych interesów majątkowych polega na tym, że sprawca wyzbywa się własnego majątku, obciąża go lub ukrywa po to, aby wierzyciele nie byli w stanie skutecznie z majątku dłużnika zaspokoić swoich prawnie uzasadnionych roszczeń majątkowych (por. T. Oczkowski [w:] Konarska-Wrzosek V. [red.]: Kodeks Karny. Komentarz, WK 2016, LEX; M. Mozgawa [red.]: Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2017). Wprawdzie Sąd I instancji wywodzi w uzasadnieniu wyroku (str. 48), że leasing to także prawo majątkowe spółki PPHU (...) Sp. z o.o. i uzasadniając swoją ocenę argumentuje, że spółka ta płaciła raty leasingowe, co oznaczało możliwość zbycia nabytych praw majątkowych innym podmiotom, a w przyszłości skorzystanie z prawa wykupu i wskazuje także, że istniało zagrożenie zajęcia tych przedmiotów, będących przedmiotem leasingu, przez komornika, ale powyższe nie zmienia oceny, iż użytkowane pojazdy nie stanowiły mienia własnego PPHU (...) Sp. z o.o., co trafnie podniósł w apelacji prokurator. Przypomnieć bowiem należy, iż w myśl art. 709⁽¹⁾ k.c., przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Powyższe oznacza, że na skutek zawarcia umowy leasingu korzystający nie staje się właścicielem rzeczy. Właścicielem przedmiotu leasingu jest bowiem w dalszym ciągu leasingodawca, a w związku z tym przysługują mu stosowne instrumenty prawne uniemożliwiające przeprowadzenie egzekucji z oddanego w użytkowanie pojazdu, co trafnie zauważył oskarżyciel publiczny w uzasadnieniu apelacji. Z prawidłowych ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika, że oskarżony M. R. (1) wiedział o istnieniu tych umów leasingowych, miał wgląd w całą dokumentację, kontaktowały się z nim również firmy leasingowe, które próbowały odzyskać własne mienie. Co więcej świadek A. M. (1) proponował nawet oskarżonemu kontynuowanie umowy leasingowej z (...) S.A. i przekazanie do użytkowania koparki marki A.. Do porozumienia jednak nie doszło, zaś przedmiotowe koparki zostały następnie ukryte i M. R. (1) podjął wszystkie działania celem ich upłynnienia - przebito numery identyfikacyjne tych maszyn (str. 48-49). Nie sposób pominąć, że po sprzedaży udziałów w spółce PPHU (...) Sp. z o.o., spółka ta zaprzestała uiszczania rat leasingowych, co oznacza, że prawo w/w spółki do skorzystania z prawa wykupu nie powstało. Wreszcie Sąd I instancji trafnie ustalił, iż obie umowy leasingu operacyjnego (tj. umowa leasingu koparki kołowej marki A. (...) oraz umowa leasingu koparki kołowej marki D. (...)) zostały wypowiedziane w związku z brakiem płatności rat, zaś spółka PPHU (...) Sp. z o.o., jako leasingobiorca, została wezwana do zwrotu przedmiotów leasingu (str. 43-44 uzasadnienia wyroku SO). Wprawdzie Sąd Okręgowy wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. R. (1) art. 278 § k.k. w zw. z art. 294 k.k. uznając, że zabór tych koparek w celu przywłaszczenia „należy potraktować jako jedno ze znamion art. 300 § 1 czy § 2, a nie wypełniające nadto znamiona art. 278 § 1 k.k.” (str. 48-49 uzasadnienia SO), jednakże ocena ta była powierzchowna i dlatego została słusznie zakwestionowana w apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego, który bardzo szeroko i wieloaspektowo nakreślił kwestie własności przedmiotów umów leasingowych. Mając na uwadze powyższe okoliczności - także w ocenie Sądu Apelacyjnego - opisane powyżej zachowanie oskarżonego M. R. (1) należało zakwalifikować tak, jak to wskazał prokurator w apelacji (w wcześniej w akcie oskarżenia) - z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Na marginesie tych rozważań należy także przypomnieć, że zarówno właścicielem, jak i posiadaczem mienia spółki jest ta spółka. Osoba wchodząca w skład organu osoby prawnej jedynie dysponuje majątkiem spółki, chyba że na podstawie przepisu ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy wejdzie w jego legalne posiadanie lub zostanie ono powierzone tej osobie. Dopóki osoba fizyczna wchodząca w skład organów osoby prawnej (np. spółki) nie wejdzie w legalne posiadanie składnika majątku tejże osoby prawnej, każdy dokonany przez nią bezprawny zabór składnika tego majątku w celu przywłaszczenia stanowi przestępstwo kradzieży z art. 278 § 1 k.k., a nie np. przywłaszczenia z art.

284 k.k. (por. wyroki SA we Wrocławiu z 23.10.2006 r., II AKa 224/06, OSAW 2008/2/85, Prok. i Pr. 2008/4/20; z 27.06.2012 r., II AKa 173/12, LEX nr 1213779).

Konsekwencją zasadności apelacji prokuratora było zatem dokonanie korekty zaskarżonego wyroku, polegającej na uzupełnieniu kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. R. (1) (w punkcie I części dyspozytywnej) o art. 21 § 2 k.k. w zb. z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k., zaś w konsekwencji - przyjęcie za podstawę prawną wymierzonej oskarżonemu M. R. (1) kary art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. R. (1), jako skierowana przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.), wymagała także odniesienia się do tej części, która rozstrzygała o karze. Wymiar konkretnej kary, dokonujący się w ramach wyznaczonych treścią art. 53 k.k., jest zarazem kwestią sędziowskiego swobodnego uznania i tylko wtedy, gdy jego granice zostaną w sposób wyraźny przekroczone, kara może razić niesprawiedliwością i wówczas można zasadnie zarzucać jej rażącą niewspółmierność. Słowem to sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego, w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się wręcz zaakceptować. W realiach przedmiotowej sprawy nie sposób uznać, by orzeczona wobec M. R. (1) kara 4 lat pozbawienia wolności, w aspekcie całokształtu okoliczności obciążających i łagodzących, jawiła się jako niewspółmiernie rażąco surowa. Warto zauważyć, że kara ta nie została orzeczona wobec osoby uprzednio nie karanej, która wchodząc na drogę przestępstwa po prostu się pogubiła, tylko wobec sprawcy dotychczas wielokrotnie karanego, działającego w warunkach powrotu do przestępstwa, z wyrachowaniem dążącego do pomnażania swojego majątku kosztem innych osób pokrzywdzonych. W konsekwencji - także w przekonaniu sądu odwoławczego - wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna i sprawiedliwa, uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych, słowem czyni zadość wszystkim dyrektywom wymiaru kary. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny, wobec braku innych przesłanek z art. 435 k.p.k., 439 k.p.k., 440 k.p.k. i 455 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok w powyższym zakresie, zaś w pozostałej części - jako trafny i słuszny utrzymał w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, rozstrzygnięto na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2016. 1999 j.t. ze zm.) oraz zgodnie z treścią § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.), zaś kwota ta uwzględnia także koszty dojazdu obrońcy.

Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę M. R. (1), o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., poz. 223 ze zm.), albowiem nie zachodziły jakiegokolwiek merytoryczne racje, przemawiające za zwolnieniem oskarżonego od tego obowiązku.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

SSA Bogumiła Metecka-Draus SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Stankiewicz